

Informatieblad

Geachte Lezers,

Mochten we van Paus Franciscus misschien niet een oproep tot het rozenkransgebed verwachten om het geweld van de Islam in de wereld te stoppen?

Het kwam heel anders. De paus beweert dat de Islam niet gewelddadig is en dat er geen sprake kan zijn van islamitisch geweld. “Het is niet juist en niet waar!” zo zei hij tegenover journalisten in het vliegtuig op zijn terugreis van Krakau op 31 juli jl.. Daarbij vergeleek hij bovendien nog appels en peren. Want volgens de paus is een gedoopte die zijn schoonmoeder vermoord ook gewelddadig. Er is echter een groot verschil! Degene die zijn schoonmoeder om het leven brengt, zal zich nooit kunnen beroepen op Christus en het Evangelie. In hun heilige oorlog tegen de ongelovigen beroepen de islamieten zich zeer wel op Mohammed en de Koran! Wat niet wegneemt dat er ook islamieten zijn, die vredelievend zijn.

In de Koran lezen we bijvoorbeeld in Soera 4, 77 (79): “U is de oorlog voorgeschreven”. In vers 89 (91) wordt er over de ongelovigen gezegd: “Grijp ze en sla ze dood, waar jullie ze ook vinden”. Vers 104 (105): “Verlam niet in de vervolging van dat volk van ongelovigen”. In vers 116 staat er over de afgodendienaars, waaronder ook de christenen verstaan worden, geschreven: “Allah vergeeft het niet, dat men hem goden aan de zijde heeft gesteld”.

Soera 8, 39 (40): “Vecht tegen de ongelovigen, tot er geen burgeroorlog meer is, en allen aan Allah geloven”.

Soera 9, 5: “Wanneer de heilige maanden voorbij zijn, sla de afgodendienaars dood, waar jullie ze ook vinden, pak ze, beleger ze en loer op hen in hinderlagen”. In vers 30 kunnen we lezen: “De Nazareners spreken: ‘De Messias is Allah’s zoon’. Allah moge ze doodslaan”.

Soera 47, 4: “Wanneer jullie de ongelovigen aantreffen, dan eraf met het hoofd, tot jullie een bloedbad onder hen hebben aangericht”.

Soera 60,4 : “Tussen ons en jullie is voor altijd vijandigheid en haat ontstaan, tot jullie aan Allah alleen zullen geloven”.

De paus kan mooie toespraken houden, maar eveneens zulke dingen verkondigen, zoals we gewend zijn te horen van de door het liberalisme verblinde politici, en hierdoor lijkt hij een meer blinde dan ziende herder te zijn, die zijn kudde in deze toestand niet in veiligheid kan brengen.

Op het Christus-Koning-Treffen 2015 – zo memoreert Pater K. Huysegems – gaf Pater F. Schmidberger de jeugd een passend beeld van de huidige maatschappelijke ontwikkeling in Europa:

“Naast een schapenweide komt op een dag een wolf staan. De schapen hebben allemaal schrik! Maar de wolf eet gewoon gras en doet er geen een iets. De volgende dagen komen er altijd wolven bij, maar doen de schapen niets en eten alleen maar gras. Eén van de wolven spreekt een schaap aan: ‘Waarom bang zijn. Je ziet toch dat we vredelievend zijn. Hebben de herders jullie dat misschien wijsgemaakt? Dat is alleen maar om jullie te kunnen onderdrukken. Waarom

zouden we geen vrije republiek van schapen en wolven oprichten?’ Schapen gaan bij andere schapen dat idee propageren. ‘Weg van de onderdrukking van die herders, die ons beliegen!’ Op een dag is het zover. Een overgrote meerderheid van de schapen stemt voor, verlaat de weide en trekt met de wolven het bos in, waar allen dezelfde rechten hebben. Alles gaat goed, alleen valt eigenaardig op, dat er elke nacht een schaap minder is. De schapen vragen uitleg aan de wolven, die antwoorden: ‘Wij zijn een vrije republiek. Wanneer iemand deze vrijheid wil verlaten en weer wil heulen met de onderdrukkende herders, is dat zijn vrije keuze’. Daarop antwoorden de schapen verontwaardigd in koor: ‘Verraders!’ Wanneer uiteindelijk het laatste schaap overblijft, zegt het vol overtuiging tot de hoofdwolf: ‘Wanneer ook allen de vrije republiek lafhartig verraden, ik zal u trouw blijven, ik ben bereid daarvoor te sterven’. Waarop de wolven ook het laatste schaap nog opeten.”

Er is niets, maar dan ook niets, wat het pausschap in de tweeduizend jaar van zijn geschiedenis is bespaard gebleven aan gevaar en bedreiging ... “en uit dit alles heeft de Heer mij gered!” (*Hand. 12, 11*) Inderdaad, in Handelingen 12 lezen we, dat Petrus geboeid ligt in de kettingen, en dat de gemeente zonder ophouden voor hem bidt. Plotseling verschijnt hem een engel die hem bevrijdt, zodat hij weer zijn weg kan gaan, tot vreugde van de christenen.

We weten niet door welke mogelijke banden paus Franciscus geboeid is, maar laten we niet ophouden voor hem te bidden, zodat hij in alle vrijheid de kudde van Christus kan weiden met genade en waarheid. Waarheid! Want het is veelmeer “niet juist en niet waar” dat Christus niet voor Zijn eigen volk zou gekomen zijn, zoals de paus heeft beweerd op 17 januari jl. in de synagoge van Rome, nl. dat het Oude Verbond definitief is voor de Joden. Om zo iets te kunnen beweren, moet men ofwel het Nieuw Testament niet kennen, of menen dat de inhoud achterhaald is. Achterhaald? Ja, want volgens het modernistisch systeem in de katholieke Kerk is met de mens ook het geloof veranderlijk!

Christus is altijd dezelfde – gisteren, vandaag en altijd! Hij is de enige Zaligmaker van de mensen! De wereldvrede gaat alleen van Hem uit!

Kardinaal Faulhaber zei heel raak (*Stimmen 314*): “Alle menselijke schaduwen kunnen het vele goddelijke licht in de geschiedenis van de pausen voor ons niet verduisteren”.

Vertrouwen we op het woord van Jezus zelf: “De poorten van de hel zullen de Kerk niet overweldigen”. (*Mt. 16, 18*)

Nemen we Paus Franciscus mee in onze Rozenkranskruistocht, waartoe Mgr. B. Fellay ons oproept! Want de paus is ertoe geroepen “allen in het geloof van Petrus te bevestigen”. (*Lc. 22, 32*) De orde komt van boven.

Pater Carlo de Beer

Brief aan vrienden en weldoeners nr. 86

1917-2017, actualiteit van de Boodschap van Fatima

Beste vrienden en weldoeners,

In 1917 heeft Onze Lieve Vrouw zich verwaardigd de aarde te bezoeken. Zij heeft aan de drie zieners van Fatima een boodschap toevertrouwd, die samengesteld was uit meerdere delen, waarvan enkele zijn bijeengebracht onder de titel “geheim”, waardoor “boodschap” en “geheim” van Fatima bijna synoniem zijn geworden. Maar er moet tussen die twee wel onderscheid worden gemaakt.

De boodschap werd onmiddellijk gepubliceerd. De delen die als geheim waren geclassificeerd, waren bestemd om later,

op verschillende data, het laatste in 1960, te worden onthuld. De geheimen betreffen belangrijke gebeurtenissen in de Kerk en in de wereld, die in verbinding staan met de manier waarop de mensheid zich tegenover God gedraagt. Ze gaan over oorlogen, het verdwijnen van hele volken, ernstige dwalingen, die zich over alle continenten verspreid hebben, de toewijding van Rusland door de paus en de bisschoppen, over de triomf van het Onbevlekt Hart en over een periode van vrede.

Oproep tot wereldwijde verering van het Onbevlekt Hart van Maria

Staat u mij toe, om een jaar voor de viering van het feit dat het honderd jaar geleden is dat de verschijningen van Fatima plaatsvonden, en die door de Kerk als authentiek zijn erkend, terug te komen op het belang van die gebeurtenis en van de boodschap, die ons herinneren aan een aantal fundamentele geloofswaarheden en ons de werkelijke tussenkomst van God aantonen in de geschiedenis van de mensen.

1) Het wezenlijke belang van de boodschap ligt in deze woorden van de Heilige Maagd aan zuster Lucia, op 13 juni 1917: “Jezus wil zich van jou bedienen om mij

bekend en bemind te maken. Hij wil, dat de wereld mijn Onbevlekt Hart vereert. Wie gehoor geeft aan deze oproep, beloof ik zaligheid. Die zielen zullen door God geliefd worden, als de bloemen die door mijzelf geplaatst zijn om Zijn Troon te versieren”.

Als we nadenken over het geheel van de boodschap, met haar geheim, en de invloed overwegen die zij heeft gehad en nog heeft in de geschiedenis van de Kerk en van de wereld, wordt het duidelijk, dat alles draait om een goddelijke tussenkomst: “Hij (Jezus) wil, dat de wereld mijn Onbevlekt Hart vereert”. La-

ter, wanneer zuster Lucia aan het Heilig Hart vraagt, waarom Hij de toewijding van Rusland wil, zal Onze Heer antwoorden: *“Omdat Ik wil dat Mijn hele Kerk die toewijding erkent als een triomf van het Onbevlekt Hart van Maria, om vervolgens haar verering uit te breiden en de verering van het Onbevlekt Hart te plaatsen naast de aanbidding van Mijn Goddelijk Hart”*. (Brief van zuster Lucia, 18 mei 1936)

2) De tweede fundamentele waarheid, die blijkt uit de boodschap van Fatima, is natuurlijk de werkelijke tussenkomst van de Almachtige God in de geschiedenis van de mensen, zowel van afzonderlijke personen als van hele volken. Voor ons is dat een duidelijke waarheid, maar die wordt tegenwoordig van alle kanten aangevallen in een atheïstische, liberale of socialistisch-communistische wereld, een maçonnieke wereld, die er van overtuigd is, haar activiteiten en plannen te kunnen volbrengen zonder rekening te houden met de Schepper en Verlosser, God, Onze Heer Jezus Christus. Helaas, zijn veel kerkleiders eveneens doortrokken van dat idee, volgens welke de wereld, de staten, de tijdelijke regeringen, geen verantwoording schuldig zijn aan Christus Koning, Koning van de Volken. Veel elementen van de boodschap van Fatima bewijzen ons radicaal het tegendeel. Hier volgen er drie:

3) *“God laat niet met zich spotten.”* (Gal 6, 7). Dit zijn, volgens de getuigenis van zuster Lucia, de woorden van

1. De allerheiligste Maagd Maria legt aan de kinderen van Fatima uit, dat God de vrede van de volken in haar handen heeft gelegd. Of zij genieten van de vrede of lijden onder de oorlog, hangt op de eerste plaats af van Onze Lieve Vrouw, door een uitdrukkelijke beschikking van de Goddelijke Voorzienigheid.
2. Als reactie op de eis van de toewijding aan het Onbevlekt Hart, hebben de bisschoppen van Portugal gehoorzaamd; Spanje heeft die eis naast zich neergelegd. Zuster Lucia zelf legt uit dat het onheil dat Spanje vervolgens heeft gegeseld en waarvoor Portugal werd gespaard, het gevolg is van deze, al of niet gedane toewijding aan het Onbevlekt Hart.
3. Na de aankondiging, dat indien de wereld zich niet zou bekeren, er nog een, en nog verschrikkelijker oorlog zou uitbreken, brak de tweede wereldoorlog uit. Als we de belangrijkste data van die oorlog nader bekijken, zien we dat deze overeenkomen met de feestdagen van Maria. In het bijzonder 8 mei, feest van Maria Middelaars (vroeger feest van de H. Aartsengel Michael), datum van de Duitse capitulatie; en 15 augustus, feest van Maria ten Hemelopneming, de datum waarop de Japanse keizer de nederlaag van zijn land aanvaardde.

Werkelijke tussenkomst van God in de menselijke geschiedenis

Onze Heer zelf, twee jaar nadat Onze Lieve Vrouw haar zei, in 1929, dat het tijdstip van de toewijding van Rusland

was gekomen, een eis die nooit werd ingewilligd: “Zeg tegen Mijn diena- ren, dat zij, gelet op het voorbeeld van de koning van Frankrijk bij het uitstel van mijn opdracht [de toewijding van Rusland] hem zullen volgen in zijn on- geluk” (29-08-1931) Deze woorden herinneren aan een eis van het Heilig Hart aan Lodewijk XIV in 1689, dat de koning van Frankrijk minachtend van de hand wees. Honderd jaar later brak de Franse Revolutie uit, wat resulteer- de in het einde van koning Lodewijk XVI met zijn onthoofding. De dreige- menten van Onze Heer gericht aan Zijn dienaren zijn verschrikkelijk, daarom ... “zullen zij de koning van Frankrijk in zijn ongeluk volgen”. De huidige vervolgingen van vele, vele christenen, de misdaden tegen gewijde personen, geven ons aanleiding om te denken dat, helaas, priesters en bisschoppen, dienaren van Onze Heer, deze kelk van onheil nog niet tot de bodem hebben geleedigd.

Dit alles toont het belang aan dat Onze Heer zelf hecht aan Fatima en aan Zijn boodschap over de verering van het On- bevlekt Hart van Maria.

Een jaar van voorbereiding van het eeuwfeest van Fatima

Daarom hebben wij, om het eeuwfeest van de verschijningen van Fatima goed voor te bereiden, besloten tot een nieu- we Rozenkranskruistocht, het gebed waar het Onbevlekt Hart van Maria zo uitdrukkelijk om heeft gevraagd.

Om zoveel mogelijk overeen te stemmen met de goddelijke bedoelingen, en gelet op de aandrang van Onze Lieve Vrouw

Wij kunnen besluiten, dat de geschiede- nis van de 20^e en 21^e eeuw in belangrijke mate afhangt van deze goddelijke bedoe- ling: de verering van het Onbevlekt Hart, en de ernstige verwaarlozing door de we- relt en veel kerkleiders bij de uitvoering van deze bedoeling, die toch zo duidelijk kenbaar was gemaakt en vergezeld ging van waarlijk buitengewone wonderen.

Overeenkomstig de woorden van Onze Lieve Vrouw, moeten we concluderen dat Gods plannen zullen leiden tot het hoogtepunt van de triomf van het Onbe- vlekt Hart van Maria, als de toewijding van Rusland door de Heilige Vader, in vereniging met de bisschoppen van de hele wereld, voltrokken wordt. Met deze triomf is een tijdperk van vrede beloofd aan de wereld en aan de Kerk.

Tot nu toe hebben veel pogingen tot toe- wijding niet de door Maria beloofde uit- werkingen bereikt. En ondanks een on- miskenbare godsdienstige hernieuwing van orthodox Rusland, in de laatste jaren, zagen we tot vandaag geen toewijding van Rusland, noch de toeneming in de wereld van de verering van het Onbe- vlekt Hart van Maria. In tegendeel.

op de noodzaak van eerherstel voor onze zonden, hebben wij het voornemen om onze rozenkransgebed met talrijke offers te combineren. Wij hopen in staat te zijn een kroon van twaalf miljoen Rozen- hoedjes en vijftig miljoen offers te kun- nen aanbieden. Van ganser harte willen wij werken aan de verspreiding van de verering van het Onbevlekt Hart, in het bijzonder in deze tijd van gebed en boete.

Dit is de belangrijkste intentie van onze kruistocht, waaraan wij een kinderlijk verzoek toevoegen voor de triomf van het Onbevlekt Hart van Maria en voor de toewijding van Rusland volgens de aanwijzingen van Onze Lieve Vrouw. En tenslotte, in deze verwarde tijden die wij beleven, zowel in de wereld als in de Kerk, vragen wij onze hemelse Moeder om bijzondere bescherming van de Priesterbroederschap Sint Pius X, al haar werken, en alle aangesloten religieuze gemeenschappen.

Wij nodigen u allen uit, uit liefde tot de Moeder Gods, de Moeder van Smarten en haar Onbevlekt Hart, uw inspanningen te doen toenemen. Dat zal allereerst onszelf helpen, deze verering steeds inniger te maken en te verspreiden. Zo bevelen wij u ook aan, dat u, na een toegewijde voorbereiding, uw woning en uw wer-

ken toewijdt aan het Onbevlekt Hart, en verder de devotie van de vijf eerste zaterdagen van de maand tot eerherstel doet, het scapulier van Onze Lieve Vrouw van de berg Carmel draagt en de wonderdige medaille verspreidt, die de Heilige Maagd heeft gegeven in de Rue du Bac in Parijs – een medaille, die op de keerzijde de twee Harten van Jezus en Maria toont.

Mogen wij op deze wijze onze kleine bijdrage leveren aan de wensen van de hemel, goddelijke bescherming ontvangen, en bovenal te zijner tijd de vervulling verkrijgen van de mooiste van alle beloften: onze redding, de redding van de zondaars.

Moge Onze Lieve Vrouw ons zegenen met het Kind Jezus, zoals een mooi en devoot gebed in het brevier luidt:

NOS CUM PROLE PIA BENEDICAT VIRGO MARIA

Op het feest van Onze Lieve Vrouw van de Berg Karmel, 16 juli 2016
+ Bernard Fellay

Katholieke Catechismus

over de kerkelijke crisis
derde oplage, 2012

Door P. Matthias Gaudron

Het Tweede Vaticaans Concilie

26. Wanneer vond het Tweede Vaticaans Concilie plaats?

Het Tweede Vaticaans Concilie werd op 11 oktober 1962 door Paus Johannes XXIII geopend en na diens dood door Paus Paulus VI voortgezet. De afsluiting vond plaats op 8 december 1965.

Het Tweede Vaticaans Concilie was in die periode niet zonder onderbrekingen in vergadering, maar slechts gedurende

de vier zittingsperioden, die soms minder dan drie maanden duurden. Tussen deze perioden keerden de bisschoppen terug naar hun diocesen.

Het was het 21^e algemene concilie en wat betreft het aantal deelnemers het grootst, omdat hier meer dan 2000 bisschoppen bijeen waren.

40 Spiritijnse bisschoppen nemen deel aan het concilie

27. Waarin verschilt het Tweede Vaticaans Concilie van eerdere concilies?

Het Tweede Vaticaans Concilie wilde uitdrukkelijk alleen maar een **pastoraal concilie** zijn, dus een concilie, dat geen besluiten neemt over geloofskwesties, maar pastorale richtlijnen geeft voor het leven van de Kerk. Om die reden zag het af van de uitspraak van dogma's en daarmee van de bij een concilie passende onfeilbaarheid. De documenten van dit concilie zijn dus niet onfeilbaar.

Alle eerdere concilies waren daarentegen **dogmatische concilies** en hebben onfeilbare beslissingen over geloofskwesties genomen. Natuurlijk waren ze daarbij ook pastoraal. Ze waren pastoraal, in zoverre ze het katholieke geloof verdedigden, dwalingen brandmerkten en tegen ingewortelde wantoestanden streden. Het

Tweede Vaticaans Concilie wilde echter op een nieuwe manier uitsluitend pastoraal zijn, door te weigeren dwalingen te veroordelen en de geloofsleer op een ondubbelzinnige manier uit te leggen. Opdat de Sovjetautoriteiten een paar orthodoxe waardigheidsbekleders toestemming zouden geven, als waarnemers naar het concilie te reizen, had het Vaticaan zelfs beloofd het **communisme** niet te veroordelen, het meest mensonwaardige regime dat ooit op aarde heeft geheerst. Dat was de inhoud van een verdrag, dat in augustus 1962 in Parijs tussen de Russische Metropoliet Nikodim en de Nederlandse Mgr. Willebrands en kort daarop in Metz tussen dezelfde metropoliet en Franse Kardinaal Tisserant, die wel Russisch sprak, was gesloten.¹ Verscheidene Franse tijdschriften hebben daarvan

melding gemaakt. Zo gebeurde het, dat “steeds als een bisschop de kwestie van het communisme wilde aansnijden, kardinaal Tisserant vanaf de tafel van de raad van het presidium ingreep, om op het zwijggebod te wijzen, dat door de paus was uitgevaardigd”. Aartsbisschop Lefebvre gaf op dit voorval het volgende commentaar: “Het concilie, dat zich als taak stelt, de ‘tekenen des tijds’ te beschrijven, werd er door Moskou toe veroordeeld, over het meest zichtbare en afschuwelijke van deze tijd het stilzwijgen te bewaren.”²

Twee documenten van het concilie zijn weliswaar getiteld als “dogmatische constitutie”, namelijk *Lumen gentium* (over de Kerk) en *Dei Verbum* (over de openbaring), maar dat betekent alleen maar, dat ze onderwerpen behandelen, die de geloofsleer betreffen.

Met betrekking tot de vraag of de **constitutie over de Kerk verplichtingen oplegt**, verwees de secretaris-generaal van het concilie op 16 november 1964 uitdrukkelijk naar een verklaring van 6 maart van hetzelfde jaar waarin wordt vermeld: “In het licht van het conciliaire proces en het pastorale doel van het huidige concilie definieert het heilige concilie alleen op het gebied van het geloof of de goede zeden als bindend voor de

Kerk, wat het zelf openlijk als zodanig zou verklaren.”³ Het concilie heeft echter op die manier niets bepaald.

Overigens zijn ook niet alle teksten van eerdere concilies onfeilbaar. Alleen plechtige uitspraken en veroordelingen maken aanspraak op onfeilbaarheid, niet de volledige tekst van alle documenten. Zo bepaalde bijvoorbeeld het Concilie van Florence in het **Decreet voor de Armeniërs**, dat de materie van de priesterwijding bestaat uit de overgave van kelk en pateen.⁴ Toch waren veel theologen ook daarna nog van mening, dat het in werkelijkheid de handoplegging van de bisschop moest zijn, en deze mening werd zelfs door Pius XII vastgelegd.⁵ Het ging er bij het Decreet voor de Armeniërs alleen maar om, de grootst mogelijke gelijkheid van de Armeense met de Romeinse ritus tot stand te brengen. Pius XII legde er dan ook de nadruk op, dat de Kerk van Rome de wijding van de Grieken (die altijd uitsluitend de handoplegging kenden) steeds als geldig heeft beschouwd en hun zelfs op het Concilie van Florence niet werd opgelegd, hun ritus te veranderen. Rome heeft de afwijkende mening van veel theologen in deze kwestie ook nooit gecensureerd, wat wel het geval had moeten zijn, als men het decreet als verbindend zou hebben beschouwd.

28. Welke rol speelt het met betrekking tot de crisis in de Kerk?

Op het Tweede Vaticaans Concilie hadden de liberalen en de modernistische krachten, die de Kerk reeds ondermijnden, de overhand. Men kan dus zeggen, dat Vaticanum II de vonk is geweest

voor de uitbarsting van de crisis in de Kerk.

Paus Pius X stelde in zijn encycliek *Pascendi* al vast, dat het modernisme geen vijand meer was, die zich alleen buiten

De parochiekerk van Oberkirch (CH), bisdom Basel, vóór en na de conciliaire restauratie.

de Kerk bevond, maar dat het ook binnen de Kerk al aanhangers had gevonden, hoewel die hun ware instelling verborgen hielden. Het gelukte Pius X en de opvolgende pausen tot Pius XII, het modernisme te onderdrukken, maar echt overwinnen konden ze het niet. De

encycliek *Humani generis*, bijvoorbeeld, waarin Pius XII in 1950 het neomodernisme, de zogenaamde *nouvelle théologie* veroordeelde, werd weliswaar voor het oog opgevolgd, maar door velen in het geheim niet nagekomen. Men ging verder in op de veroordeelde stellingen

en moedigde op de seminaries ook de priesterkandidaten daartoe aan.

Welke revolutie het concilie in de Kerk veroorzaakte, werd door enkele van zijn afgevaardigden zelf duidelijk gemaakt. Zo trok kardinaal **Suenens** een parallel tussen het concilie en de Franse Revolutie, toen hij zei, dat het concilie “het 1789 van de Kerk” was, en de concilie-theoloog Yves Congar vergeleek het met de Russische Revolutie: “De Kerk heeft vredig haar Oktoberrevolutie beleefd”.⁶

29. Hoe konden de liberalen het concilie naar hun hand zetten?

Dankzij de hulp van Johannes XXIII en Paulus VI, konden de liberalen en neomodernistische krachten veel van hun standpunten toevoegen aan de conciliedocumenten, zelfs veel meer dan ze bij de aanvang hadden gehoopt. De door de voorbereidende commissie vóór het concilie zorgvuldig voorbereide schema's, die het geloof van de Kerk beschreven en waarover tijdens het concilie zou moeten worden gediscussieerd en gestemd, werden tijdens de eerste zittingsperiode verworpen en door nieuwe, door de liberalen voorbereide schema's vervangen – met uitzondering van het schema over de liturgie!

Er was op het concilie een groep van ongeveer 250 tot 270 bisschoppen, die de traditie van de Kerk wilden verdedigen en die zich later verenigden in de *Cætus Internationalis Patrum*. Hier tegenover stond een groep van liberale kardinalen en bisschoppen, die elkaar hadden gevonden in de “*Rheinische Allianz*” en het best georganiseerd waren. De naam “*Rheinische Allianz*” komt van de lei-

Ook Benedictus XVI legde in zijn brief van 19 maart 2010 over gevallen van misbruik van jongeren door priesters en religieuzen in Ierland, een voorzichtig verband met het concilie: Men heeft “het programma van de hernieuwing, dat het Tweede Vaticaans Concilie heeft gepresenteerd, ... dikwijls verkeerd gelezen”. Priesters en religieuzen hebben “manieren van denken en de beoordeling van seculiere realiteiten zonder voldoende verband met het Evangelie” overgenomen.

ders ervan, die bijna allemaal bisschoppen waren, van wie de bisdommen aan de oevers van de Rijn lagen. Deze groep overspoelde het concilie dagelijks met drukwerk, waarin de bisschoppen werd verteld hoe ze moesten stemmen. De meerderheid van de bisschoppen was besluiteloos en zou ook bereid zijn geweest om de conservatieven te volgen. Maar omdat ze zagen dat de leiders van de “*Rheinische Allianz*” persoonlijke vrienden van de paus waren en enkele van hen, namelijk de kardinalen Döpfner, Suenens en Lercaro tot moderatoren van het Concilie werden aangewezen, volgden ze hen.

Een theoloog van de progressieve partij, **Hans Küng**, bracht tijdens het concilie een keer zijn vreugde tot uitdrukking, dat de droom van een kleine minderheid op het concilie werkelijkheid was geworden: “Niemand die bij het concilie was, zal naar huis gaan, zoals hij gekomen is. Zelf had ik nooit zoveel moedige en stellige verklaringen van bisschoppen op het concilie verwacht”.⁷ Wat Küng voor een

geesteskind is, werd inmiddels duidelijk aangetoond. Naast de onfeilbaarheid van de paus en de goddelijkheid van Christus, verloochent hij de meeste christelijke dogma's, zodat hem zelfs door het postconcliaire Rome de leerbevoegdheid werd ontzegd.

Niet veel beter staat het met **Karl Rahner**, die, hoewel wat voorzichtiger en wat ingewikkelder geformuleerd, soortgelijke stellingen in zijn werken heeft verbreed en onder Pius XII door Rome gestraft werd. Hij bereikte op het Tweede Vaticaans Concilie een enorme invloed en Ralph Wiltgen gaat zo ver, om hem in alle opzichten de invloedrijkste theoloog van het concilie te noemen: "Omdat het standpunt van de Duitstalige bisschoppen regelmatig door de Europese alliantie [= Rheinische Allianz] werd overgenomen en omdat het standpunt van de alliantie in het algemeen door het Concilie werd overgenomen, zou een enkele theoloog hebben kunnen bereiken, dat het hele concilie zijn opvattingen overneemt, indien zij door de Duitstalige bisschoppen

zouden zijn overgenomen. En zo'n theoloog was er: pater Karl Rahner S.J."⁷⁸

Een ander voorbeeld is Yves Congar. Op de vraag, of Rahner een grote invloed op de Theologische Commissie had, antwoordde hij: "Een beslissende. De atmosfeer veranderde: *Rahner dixit: ergo, verum est*. [Rahner heeft het gezegd, dus is het waar]. Ik geef u een voorbeeld. De Theologische Commissie bestond naast de bisschoppen ook uit enkele oversten van religieuze orden, zoals die van de Dominicanen of van de Karmelieten, en ieder van hen had een deskundige naast zich. Nu stonden er op de vergadertafel twee microfoons, maar Rahner nam een daarvan praktisch alleen voor zichzelf in beslag. Hij was een beetje opdringerig, en overigens wendde kardinaal Franz König zich vrij vaak tot zijn deskundige, om hem te vragen: '*Rahner, quid?*' Natuurlijk nam hij het woord ..."⁷⁹

Voor Karl Rahner was de overgeleverde leer van de Kerk echter alleen maar "pius-achtige starheid" en "schooltheo-

Zes nieuwe *Periti*, theologische experts, die de bisschoppen hebben geadviseerd tijdens het Tweede Vaticaans Concilie.

1. (priester) Hans Küng (1928-....?),	5. Pater Edward Schillebeeckx O.P. (1914-2009),
2. Pater Karl Rahner S.J. (1904-1984),	6. Kardinaal Henri-Marie De Lubac S.J. (1896-1991)
3. Pater John Courtney Murray S.J. (1904-1967),	
4. Kardinaal Yves Congar O.P. (1904-1995),	

logie”. Welke instelling hij ten opzichte van het leergezag van de Kerk had, blijkt uit een brief, die hij met betrekking tot de vertaling van zijn theologisch woordenboek (“*Kleines Theologisches Wörterbuch*”) op 22 februari 1962 schreef: “Zou juist vraagt Scherer in zijn brief, of ik er voor of tegen ben, dat men een Italiaanse vertaling van het woordenboekje maakt. Het Italiaans is door de bonzen en de beschermers van de orthodoxie in Rome beslist een bijzonder probleem. Daarom werden immers mijn publicaties niet in het Italiaans vertaald. Anderzijds ben ik ... toch ook weer in mijn positie bevestigd. Men zou ook kunnen zeggen, dat het woordenboekje zo geschreven is dat deze lieden het helemaal niet begrijpen en daarom niet eens zien, wat er tegen hun bekrompenheid gezegd is”.¹⁰ Toen de secretaris van het Heilig Officie, kardinaal Ottaviani, tijdens een toespraak op het concilie over de zorg om de traditie

van de Kerk, zijn spreektijd overschreed, en hem daarop eenvoudig de microfoon werd afgesneden, gaf Rahner daarover in zijn brief van 5 november 1962 aan Vorgrimler het volgende commentaar: “Dat ... Alfrink onlangs Ottaviani het woord ontnam, omdat hij te lang sprak en men daarop begon te applaudiseren (wat anders niet gebruikelijk is), zal je wel hebben gehoord. Onder het motto: geen beter vermaak dan leedvermaak.”¹¹

Aartsbisschop Lefebvre vertelt ook van een bezoek bij een voordracht, die pater Congar hield voor de Franse concilievaarders. De aartsbisschop was ontdaan over de manier waarop de pater de rollen onder de bisschoppen verdeelde, alsof het schooljongens waren: “Mgr. X, u spreekt over dit onderwerp; u, Mgr. Y, u neemt het woord bij dat onderwerp. Maakt u zich geen zorgen, wij zullen voor u de

Kardinaal Alfredo Ottaviani

Kardinaal Bernard Alfrink

tekst voorbereiden. U hoeft hem alleen maar voor te lezen.”¹²

Dat lieden als Küng, Rahner en Congar invloed hadden op het concilie is geen aanbeveling, evenmin als voor de kwaliteit van zijn hervormingen. Helaas werpt het ook geen goed licht op Paus Johan-

nes Paulus II, wanneer men de volgende uitspraak van hem leest, die hij in 1963 (toen nog als eenvoudig bisschop) deed: “*Zulke uitstekende theologen* als Henri de Lubac, J. Daniélou, Y. Congar, H. Küng, R. Lombardi, Karl Rahner en anderen speelden een buitengewone rol bij deze voorbereidingswerkzaamheden.”¹³

30. Moeten alle teksten van het Tweede Vaticaans Concilie van de hand worden gewezen?

Men kan de teksten van het Tweede Vaticaans Concilie in drie groepen verdelen. Een reeks ervan kan men zonder meer aannemen, omdat zij overeenstemmen met de katholieke leer, zoals b.v. het decreet over de opleiding van priesters. Andere teksten zijn dubbelzinnig, d.w.z. men kan ze weliswaar goed begrijpen, maar ze kunnen ook worden uitgelegd in de verkeerde betekenis. Tenslotte zijn er nog enkele teksten van het concilie die in zijn geheel niet juist geïnterpreteerd kunnen worden en die men, zoals zij nu zijn geformuleerd, vanuit het standpunt van het katholieke geloof op geen enkele manier kan aanvaarden. Zo'n tekst is bijvoorbeeld de verklaring over de godsdienstvrijheid.

Dubbelzinnige teksten kan men aanvaarden, wanneer zij – volgens een woord van Aartsbisschop Lefebvre – “in het licht van de traditie” worden uitgelegd. De derde groep teksten zou eerst moeten worden gecorrigeerd, voordat men deze toestemming zou kunnen verlenen.

Dubbelzinnigheden werden bewust in de concilieteksten ingebouwd, om de conservatieve concilievaders te mislei-

den. Men zou deze teksten met zekerheid kunnen aanvaarden, indien men er de nadruk op zou leggen, dat de tekst niet iets anders wil zeggen dan datgene wat de Kerk eigenlijk altijd heeft geleerd. Later zou men zich dan op deze teksten voor de verdediging van geheel onorthodoxe stellingen kunnen beroepen. Dit bevestigen b.v. Karl Rahner en Herbert Vorgrimler, wanneer zij schrijven, dat men “sommige en niet onbelangrijke theologische vragen, waarover men het niet eens kon worden, openliet, formuleringen koos, die door de afzonderlijke theologische groepen en richtingen op het concilie nog op verschillende manieren kunnen worden uitgelegd”.¹⁴ Deze bewuste onduidelijkheid baseerde men ook op het uitgangspunt, dat het Tweede Vaticaans Concilie slechts een pastoraal concilie zou zijn en daarom niet in een correcte theologische helderheid hoefde te spreken, zoals voor een dogmatisch concilie nodig is. Zelfs de uiterst modernistische Belgische Dominicaanse theoloog E. Schillebeeckx vond deze manier van doen onspertief en oneerlijk.¹⁵

De dubbelzinnigheden van het concilie zijn zo talrijk, dat het buiten het bestek van deze beknopte verhandeling valt om

ze zelfs maar bij benadering allemaal op te noemen. Wij beperken ons tot twee voorbeelden in de dogmatische constitutie over de Kerk, *Lumen gentium*. Enkele liberale concilievaders verdedigden bij het onderwerp **Collegialiteit** het krasse idee, dat het hoogste gezag in de Kerk niet bij de paus zou berusten, maar bij het college van bisschoppen. De paus zou het hoogste gezag alleen hebben, wanneer en voor zover hij als vertegenwoordiger van het college van bisschoppen spreekt. Het overeenkomstige gedeelte in de constitutie over de Kerk werd bewust dubbelzinnig gehouden, om het na het concilie in de betekenis van dit krasse idee te verklaren. De liberalen begingen echter de fout hun plan in een brief vast te leggen, die de conservatieve vaders in handen viel. Volgens Wiltgen¹⁶ moet Paulus VI hebben geweend, toen hij merkte hoe men hem om de tuin had geleid. Hij liet daarop een “verklarende vooropmerking” opstellen, om de extreem modernistische uitleg van de concilietekst uit te sluiten.

Een ander voorbeeld van zo’n dubbelzinnigheid is het beroemde “*subsistit in*” in *Lumen gentium* 1,8. Hier wordt vermeld, dat de Kerk van Christus in de katholieke Kerk “verwerkelijkt is” ofwel in haar “subsisteert” (= *subsistit in*).¹⁷ De vroegere leer van de Kerk – zoals nog door Pius XII werd vastgelegd in *Mystici corporis en Humani generis* – leerde daarentegen uitdrukkelijk, dat de Kerk van Christus de katholieke Kerk is. Dit “*est = is*” stond ook nog in de eerste ontwerpen van de constitutie over de Kerk. De katholieke Kerk is dus niet zo maar een verwerkelijking van de Kerk van Christus, maar er is een absolute overeenkomst tussen de Kerk van Christus en de

katholieke Kerk. Andere kerkelijke gemeenschappen horen daarom nooit tot de Kerk van Christus. Men kan het “*subsistit in*” weliswaar nog op de een of andere manier in de traditionele betekenis opvatten. Het werd echter geïntroduceerd door de modernisten, om na het concilie een nieuw begrip van de kerk te rechtvaardigen, volgens welke de katholieke Kerk alleen nog een verwerkelijkingsvorm van de Kerk van Christus is en ook andere kerken kunnen worden beschouwd als behorend tot de Kerk van Christus. Zo zegt bijvoorbeeld kardinaal Willebrands: “het ‘*subsistit in*’ plaatst echter nog een ander aspect op de voorgrond; en in de geest van de discussie van het concilie over *Lumen gentium* is dat even belangrijk als het voorgaande. In de door *Humani generis*, en zoals vooral door *Mystici corporis* geïnspireerde formulering was het *est* exclusief. Het stelde heel eenvoudig vast, wat kardinaal Liénart in zijn

Kardinaal Johannes Willebrands

toespraak als de exacte overeenkomst tussen de rooms-katholieke Kerk en het mystiek Lichaam heeft afgeschilderd, alsof het mystiek Lichaam volledig binnen de grenzen van de roomse Kerk zou zijn opgesloten. ‘*Subsistit in*’ daarentegen beoogt aan te geven, dat de Kerk, die wij in het *Credo* belijden als de ene, heilige, katholieke en apostolische, op de wereld tot stand gebracht en georganiseerd als maatschappij, in de katholieke Kerk te vinden is, hoewel zij verder reikt dan haar zichtbare grenzen. ... ‘*Subsistit in*’ laat dus zowel de overtuiging toe, dat de ene oorspronkelijke Kerk Gods in de katholieke Kerk te vinden is, als ook de zekerheid, dat zij niettemin, zij het dan met een gebrek aan volheid, zich uitstrekt buiten de grenzen van de katholieke Kerk”.¹⁸ Hier is de katholieke Kerk weliswaar misschien de beste vorm van de Kerk van Christus, maar toch alleen maar één onder velen. Dit is in absolute tegenspraak met het katholieke geloof.

Het “*subsistit in*” heeft tot vandaag een massa publicaties veroorzaakt, door hen die het uitleggen in een uiterst modernistische betekenis, alsof de katholieke Kerk alleen maar een verwerkelijkte vorm van de Kerk van Christus is, anderen daarentegen beweren, dat het nog strenger zou zijn als het oorspronkelijke “*est = is*”. Ondanks verschillende verklaringen van de Congregatie voor de Geloofsleer is het nog steeds niet duidelijk wat het precies moet betekenen. In alle verklaringen kwam echter duidelijk tot uitdrukking, dat daarmee de christelijke belijdenissen buiten de Kerk een positieve waarde moet worden toegekend. Daarmee wordt niet alleen beweerde, dat afzonderlijke gelovigen van de niet-katholieke belijdenissen in de genade kunnen zijn – wat de Kerk altijd heeft geleerd –, maar aan de belijdenissen wordt ook als zodanig een positieve waarde toegekend.¹⁹

Wordt vervolgd ...

1. Brief van Mgr. Roche aan Jean Madiran van 14 mei 1984. Geciteerd in: Bernard Tissier de Mallerais: *Marcel Lefebvre – Een biografie*, Stuttgart 2008, blz. 324.
2. Marcel Lefebvre: *Sie haben ihn entthront*, Stuttgart 1988, blz. 215.
3. DH 4351
4. DS 1326
5. Apostolische Constitutie *Sacramentum Ordinis* van 30 november 1947; DH 3857 e.v.
6. *Le Concile au jour le jour*. Deuxième session. Paris 1964. blz. 215
7. Wiltgen, Ralph M.: *Der Rhein fließt in den Tiber*: Feldkirch 1988. blz. 61.
8. *Ibd.* blz. 82.
9. *30 Tage in Kirche und Welt*, Nr. 3/1993, blz. 22
10. Vorgrimler, Herbert: *Karl Rahner verstehen*. Freiburg 1985, blz. 175.
11. *Deutsche Tagespost* van 10 okt. 1992. pag. 2.
12. Bernard Tissier de Mallerais: *Marcel Lefebvre – Eine Biographie*, Stuttgart 2008, blz. 315
13. Malinski, M.: *Mon ami Karl Wojtyła*, Le Centurion 1980, blz. 189.

14. *Kleines Konzilskompendium* (= KK) 21.
15. Vgl. Wiltgen, *Der Rhein fließt in den Tiber*, blz. 250.
16. *Ibd.* blz. 239 e.v.
17. De formulering “*subsistit in*” is afkomstig – in ieder geval volgens diens bewering – van de evangelische pastor Wilhelm Schmidt: “Ik was destijds pastor in de kerk van het Heilige Kruis in Bremen-Horn, tijdens de 3^e en 4^e periode waarnemer bij het concilie als vertegenwoordiger van de evangelische Michaëls Broederschap, op uitnodiging van kardinaal Bea. De formulering “*subsistit in*” heb ik schriftelijk aan de toenmalige theologisch adviseur van kardinaal Frings Joseph Ratzinger overhandigd, die hem heeft doorgegeven aan de kardinaal. Tegen openbaarmaking van deze bekendmaking heb ik geen enkel bezwaar” (Brief aan pater Gaudron van 3 augustus 2000).
18. Willebrands, Johannes: *Mandatum unitatis*, Paderborn 1989. blz. 352
19. De verschillende verklaringen worden onderzocht in het aan te bevelen boek van Wolfgang Schüler: *Benedictus XVI en het zelfbesef van de katholieke Kerk*, Wiesbaden 2008.

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Mgr. B. Fellay, algemeen overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

September:

Voor de heiliging van de katholieke gezinnen!

Beste Kruisvaarders,

Edward Crawley-Boevy. Klinkt erg Engels, niet? Zijn vader is ook een Engelse edelman. En toch is Edward ... Peruviaan! Op 18 november 1875 geboren in de rijkste stad van Peru: Arequipa. Zoals de meesten uit die streek is zijn mama van echte Spaanse afkomst in het anders zo indiaanse land in het middenwesten van Zuid-Amerika. Nauwelijks is Edward

18 maanden oud, of zijn vader moet naar Engeland terugkeren. De ouders vinden dit voor de kleine Edward nog te gevaarlijk. Daarom laten ze hem achter bij zijn grootouders langs moeders kant, waar hij de warmte van het katholiek geloof leert kennen en graag begint te praten met Jezus en Maria. Pas 7 jaar later leert hij zijn ouders kennen: ze zijn er terug. Edward schrikt: hij heeft intussen nog broertjes en zusjes gekregen. Als oudste van zes, houdt Edward ervan met de kleintjes "Mis" te spelen, waarbij hij natuurlijk de "priester" is en ... preekt! Dat doet Edward zelfs verbazend goed: hij onthoudt bijzonder veel van de preken in de kerk, van de catechismuslessen en van wat hij zelf

over Jezus en het geloof leest. Zijn vrome moeder bidt vaak met de kinderen, maar zijn protestantse Engelse vader ... lacht erom ... Rond zijn 9^e levensjaar gaat Edward bij andere kinderen in de buurt spelen. "Mis" met preek, wat anders? Nu is daar de vader geen christen, zelfs niet gedoopt. En wat erg is: hij ligt op sterven! Het is de meimaand en dus gaat Edwards preekje over Maria. Het wordt juni en dan preekt de mini-"priester" over Jezus' Heilig Hart. De vader van het gezin laat de deur van zijn slaapkamer openzetten en is waarlijk ontroerd, niet alleen van de jonge Edward, maar vooral over de waarheid van zijn vurige preekjes. De vader laat een priester zoeken, want hij wil zich

bekeren en gedoopt worden, zodat als hij weldra sterft, hij niet verloren gaat, maar in de hemel mag binnengaan. Een priester wordt gezocht, maar ... in het priester-arme Arequipa niet snel genoeg gevonden. De jonge Edward heeft een drastisch plan! Hij weet dat in nood iedereen mag en moet dopen. Hij haalt dus water, giet het over het voorhoofd van de stervende en spreekt: “N., ik doop u in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest!” De goede man sterft met een blijde lach: hij komt zeker in de hemel! Een verbaasde, overweldigde toeschouwer van het hele gebeuren is ... Edwards Engelse vader! “Vriend, ik zal nooit meer met het katholiek geloof lachen! Dit is te mooi en te echt!” Hij zoekt en vindt een priester, volgt catechismussen en wordt nu helemaal – en vurig! – katholiek. Nu is het hele gezin eindelijk één rond haar goddelijke Verlosser, Jezus. In 1885 besluit vader Crawley met het gezin te verhuizen naar Valparaiso, de grootste en mooie havenstad van het zuidelijke buurland Chili. Dit is het langste land ter wereld: 4300 kilometer van noord tot zuid. Van de droogste woestijn op

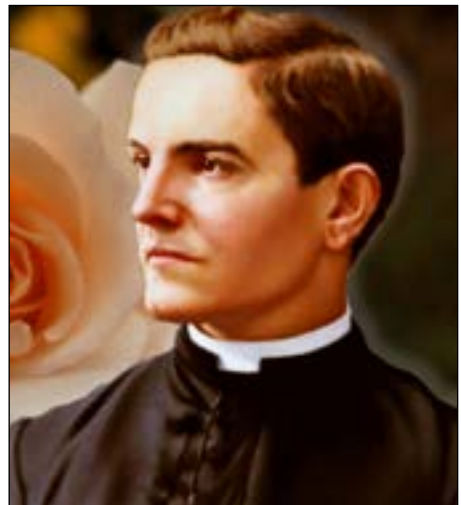
aarde (de Atacáma) in het noorden, over het warm-gematigde midden (klimaat zoals de Middellandse Zee) en het koud-gematigde midden-zuiden (klimaat zoals bij ons), tot de koude fjorden (mooie bergdalen door de zee overspoeld), naaldbossen en toendra's van Patagonie. De oostgrens van het smalle land vormt het tweede hoogste en tegelijk langste gebergte ter wereld: de Andes (spits Aconcagua: 6961 meter). De Crawleys gaan leven in het midden, dus het mooiste en aangenaamst deel van het land, waar ook de hoofdstad Santiago ligt. Chili is ook een rijker land, met een meer blanke bevolking, maar ook indianen. De Chilenen zijn ondernemend en dat vindt papa Crawley beter voor zijn kinderen. Edward mag naar school bij de paters van de Heilige Harten van Jezus en Maria, ook “Picpussen” genoemd. Op 4 oktober van dat jaar is er een groot familiefeest. Bij dat feest dankt de 10-jarige Edward zijn moeder voor al het goede wat ze voor het gezin doet. De moeder is er zó blij mee, dat Edward zich een geschenkje mag vragen. De mini-“priester” pleegt nu een soort aanslag: hij haalt een papier waarop staat: “Ik stem toe mijn zoon Edward al te laten intreden bij de Picpussen op 15 jaar”. Mama slikt, zoontje bedelt. Met tranen in de ogen ondertekent ze. Bij papa gaat dat niet zo makkelijk. Hij gaat eerst eens met de leraars van zoonlief praten. Ze zeggen: “De jongen leert goed en is verrassend rijp”. Ook papa slikt en snikt ... maar de kleine boef krijgt zijn handtekening! Eens 15 jaar snelt hij naar de Picpussen, waar hij opgenomen wordt op 2 februari 1891. Hij moet zijn leertijd starten op de kloosterboerderij

van Los Perales, in het noorden van het land, in de buurt van Antofagásta. Dus in de Atacama-woestijn, een streek waarin alleen de heel sterken overleven: mijnwerkers en vooral “huasco’s”: de Chileense cowboys. Met geestdrift stort zich de jonge Edward op het leven als priesterstudent en stoere huasco. Om van de hemel de genade te krijgen snel heilig te worden, gaat hij er ook nog eens flink bij vasten. Dat wordt van het goede teveel: hij krijgt een inzinking! Van zijn oversten moet hij nu iets steviger knabbelen! Op 17 november 1898 is het zover: in de kathedraal van de hoofdstad Santiago wordt Edward priester gewijd. Hij heet nu Padre (= Pater) Matéo. Bij zijn missie naar Valparaíso begint hij massaal jongemannen te verzamelen die net hun opleiding of studie afsluiten. Met een prent van Jezus, uit wiens hart stralen op de aarde vallen verklaart hij: “Jullie worden de later de nieuwe leiders van dit land. De vernieuwing zal alleen maar goed lukken als we dat doen door en voor de ware Koning: Jezus!” In 1903 richt Padre Matéo een hogeschool voor rechtswetenschap op (later deel van de universiteit), waaruit de latere leiders van het land moeten komen. Dan komt

letterlijk de schok: een aardbeving, die tot in Australië te voelen is, verwoest grote delen van Valparaíso. Padre Matéo en zijn mannen gaan overal overlevenden uit het puin halen en de getroffenfen naar mogelijkheid een nieuw onderdak en voedsel bezorgen. De Padre is weer zó ijverig, dat zijn gezondheid breekt. De dokters geven hem niet lang meer te leven. De bezorgde oversten ontheffen Padre Matéo van zijn taak en sturen hem naar het oer heiligdom van hun orde in het hartje van Frankrijk. Na een maandenlange boot-

en treinreis staat hij op 24 augustus 1907 op de plek van de grote gebeurtenissen van juni 1675: de kloosterkerk van Paray-le-Monial. De jonge zuster Margaretha-Maria Alacoque was hier net aan het bidden, toen ze ineens op het altaar Jezus zelf zag staan! Hij toonde haar de wonde van Zijn zijde, waarin zij van binnen een gloeiend vuur waarnam. Jezus sprak: “Ziehier het Hart, wat de mensen zo waanzinnig liefheeft! Wat krijg ik ervoor terug? IJskoude onverschilligheid, ondank! Dat treft Mij zwaarder dan heel Mijn lijden! Verkondigt u de mensen dat er in de maand juni een Feest van Mijn Heilig Hart moet komen! Zeg hun ook, dat wie op negen opeenvolgende eerste vrijdagen van de maand communiceert, een uur lang aanbidt (om goed te maken wat Mijn apostelen in de Olijfhof verzuimden), binnen de acht dagen

biecht en dat alles doet uit eerherstel, uit liefde voor Mij, de genade zal krijgen om zijn ziel te redden! Als iemand Mij een beetje liefde teruggeeft, zal Ik met stromen van genaden vergelden!” Terwijl de Padre daarover nadenkt, zinkt hij uitgeput op zijn knieën en smeekt: “Goede Jezus, ik vraag niet eens om te genezen. Maar geef mij toch een vuriger liefde tot Uw Heilig Hart en een zalige dood ...”. Jezus antwoordt, maar veel beter dan de Padre durfde te hopen. De Padre zegt: “Ineens wordt ik getroffen door een genadeslag, tegelijk heel sterk en oneindig zacht. Ik sta op en merk dat ik volledig genezen ben!” De Padre knielt weer neer om Jezus te danken en ziet voor zich Jezus, die aan Margareta-Maria nog had beloofd: “Vermits Ik de bron van alle zegen ben, wil Ik die zegen rijkelijk uitstorten daar waar een beeld van Mijn Heilig Hart wordt opgesteld. Aan gezinnen die dit doen, zal ik Mijn vrede schenken en heel hun arbeid zegenen!” Dan begrijpt Padre Matéo dat Jezus hem duidelijk maakt: “Verover de wereld voor de liefde tot Mijn Hart! Huis voor huis, gezin voor gezin!” Onmiddellijk reist de Padre naar Rome om de paus om toestemming te vragen. De Heilige Paus Pius X antwoordt hem ernstig: “Nee, mijn zoon, ik geef je géén toestemming. Ik geef je het BEVEL: wijd uw leven toe aan dit heilswerk!” Met deze toelating en de herborren gezondheid stort Padre Matéo zich op zijn nieuwe opdracht: overal gezinnen verzamelen en warm maken voor Jezus, Koning van de Harten. Zo ontstaat de troonverheffing of intronisatie. Een gezin bid een novene en schaft zich een beeld of prent van Jezus met

zijn Heilig Hart aan. Op de 9e dag draagt de priester een Mis voor het gezin. Hij gaat op en bezoekt het gezin. Hij zegt Jezus' beeld en dan gaan allen neerknielen: "Goede Jezus, vandaag wordt U Koning over ons gezin en onze harten! Breng ons toch hier al de vrede en laat het goede in ons opbloeien! We willen alles wat U niet graag hebt, buiten gooien en voortaan v^{er} van ons houden. Heilig onze vreugden en ons lijden! Laat ons ooit allemaal herenigd worden, bij U in de hemel!" Dan brengt de vader van het gezin (of soms de moeder) het beeld van Jezus naar een ereplaats midden in de woonkamer. Voortaan zal het gezin daar het avondgebed bidden. Als iemand Jezus iets te vertellen of te vragen heeft, zal hij of zij daar bij Jezus zijn hart uitstorten. Met dit apostolaat trekt Padre Matéo de wereld rond. Hij begint met zijn thuisland Chili. In 1911 hebben al 120.000 gezinnen het Heilig Hart ingehuldigd. Jezus beloont hun met sterk geloof, kracht tot vurig gebed en ijver om ook andere mensen naar Jezus te voeren. Tot 1914 doorkruist Padre Matéo bijna

heel Zuid-Amerika. Van 1914 tot 1935 is Europa aan de beurt. In Rotterdam is de Padre onder indruk van dappere jonge echtparen, vurig voor Jezus. In België zegt hij voor de samengestroomde meisjes en vrouwen: "Denk eraan: Jezus zal jullie rijkelijk zegenen, maar alleen als je alles wegdoet wat Hem mishaaft! Let op waardige kleding!" In Engeland trommelt Padre Matéo de katholieke onderwijzers samen: "Onze-Lieve-Heer heeft jullie zijn kostbaarste schatten toevertrouwd! Wees niet alleen onderwijzers, maar zaaiers van leven en liefde. Maak de kinderen geestdriftig voor Onze-Lieve-Heer!" In Zwitserland treft Padre Matéo een zwaar ziek meisje aan en vraagt haar: "Zou jij de pijn aan Jezus willen geven, zodat Hij ons de kracht schenkt veel gezinnen te bekeren?" Het kind knikt. In Lyon in Frankrijk verzamelen zich massa's mensen om Padre Matéo te horen. Toch is hij ontgoocheld: "Er was niemand bereid offertjes te brengen, te lijden voor de bekering van de gezinnen ..." Vóór zijn vertrek de volgende morgen, na de Mis, komt iemand naar de Padre toe: "Voor de deur staat een vervelend arbeidersmeisje dat per se met u wil praten. Zal ik ze afschepen?" "Nee," zegt de Padre, "laat haar." De kleine komt binnen: "Eerwaarde, ik hoorde u gisteren over uw werk vertellen. Als u een kleine ziel nodig heeft, die zichzelf aan Jezus opoffert om te bidden, Jezus lief te hebben en voor het Werk te lijden, laat me dan iets weten. Neemt u mij aan?" "Natuurlijk kind, dank je!" En Jezus luistert naar de jonge zielen! Alsmar meer gezinnen worden "omgetoverd". Zo is er een gezin, waar de mama voor de troonverheffing

zorgt, terwijl de papa er zich van op afstand houdt. Nieuwsgierig komt hij de volgende avonden wel kijken, als zijn gezinnetje blij rond het beeld van Jezus geknield zit. Dan zegt hij: “De sfeer in huis is totaal veranderd! Hier IS iemand! Telkens weer trekt dat Heilig Hart mij in Zijn ban!” De man bekeert zich! Zo ook de oude held van de Pacifische Oorlog, admiraal Latorre, die door de zeeslag van Angamos voor Chili Peru versloeg. Padre Matéo heeft net bij hem de troonverheffing verricht, maar zonder de admiraal. Padre: “Admiraal. Ik kom u de absolutie brengen!” Latorre: “Is dit een oorlogsverklaring?” Padre: “Ja, in naam van de Hemel! De Koning der Koningen heerst over uw huis, ieder hier aanbidt en bemint Hem

en eerbiedigt zijn wetten. Alleen, u nog niet! De Koning heeft mij naar u gestuurd met Zijn barmhartigheid. Geef u over!” Latorre: “Bedenkijd!” Padre: “En als de dood vannacht komt? Jezus wil u het eeuwig leven schenken. Nu of nooit!” Latorre geeft zich over en biecht ... net op tijd! Padre Matéo stelt vast: “Ik GELOOF niet meer in wonderen. Overal waar ik kom ZIE ik ze!” Van 1935 tot 1940 trekt de Padre door Azië, dan tot 1946 door Noord-Amerika. Dan breekt Pater Matéo’s gezondheid voorgoed. Maar overal zijn gezinnen verenigd rond Jezus’ Hart, waar ruzies, ongehoorzaamheid, slechte vermaken verdwijnen en vurig gebed, vriendelijkheid, hulpvaardigheid en blijde ontspanning bloeien. Zal Jezus ook onder ons jonge zielen vinden die offeren om Hem weer Koning te laten zijn over het gezin?

Pater K. Huysegems

De Heilige Rita van Cascia

Patrones van de onmogelijke of hopeloze zaken

Haar geboortestreek ligt in het zonnige Italië, in de bekoorlijke provincie Umbrië, het land waar zovele en grote heiligen hebben geleefd: de H. Clara van Montefalco, de H. Angela van Foligno, de H. Catharina van Siëna, eerste patrones van Italië, de H. Franciscus, in Umbrië, in Assisi geboren, eerste patroon van Italië, de H. Clara

van Assisi en niet ver daar vandaan de H. Zita en de H. Gemma Galgani van Luca, de H. Margaretha en de H. Rosa van Viterbo. Wat een heilige grond!

Roccaporena is haar eigenlijke geboorteplaats, te klein om op de landkaart vermeld te worden, een gehucht van nauwelijks 100 huizen, in het zuiden van Umbrië. Te midden van een keten van bergen, 1000 tot 2213 m. hoog, ligt dit dorpje in de diepte verscholen. Tien kilometer meer naar het noorden, op een hoogte van 653 meter, midden in de bergrug van de rode Apennijnen, ligt Cascia, waarnaar de H. Rita altijd wordt genoemd. Daar bracht zij de laatste 40 jaren van haar gezegend leven door als kloosterlinge, daar stierf zij in de ouderdom van 76 jaar.

Haar vader, Antonio Mancini, uit Roccaporena zelf afkomstig en haar moe-

der, Amata Ferri, uit het nabije dorpje Fogliano, dragen het diepe geheim verborgen met zich mee, dat eigen moet zijn aan een vader en moeder die een waarachtige heilige onder hun kinderen tellen. Dit moet een geheim zijn van christelijk en veel lijdens, waarvan anderen alleen de buitenkant kunnen ontdekken.

Een donkere schaduw lag jarenlang over hun huwelijk. Het was de pijnlijke ontbering geen kinderen te mogen hebben. Maar met de jaren leerden zij christelijke berusting in dit gemis en met de berusting kwam er vrede in hun hart. Toch wist Amata op zekere dag gedurende het gebed, want het gebed geeft grote zekerheid, dat God hun toch een kind zou geven.

Roccaporena

Op 22 mei 1381 ontving zij een dochtertje, dat in Cascia, – want Roccaporena had niet eens een doopvont, – gedoopt werd. Rita zou zij heten en de naam Rita, afgeleid van Margaritha, betekent: “parel”. Niemand kon toen vermoeden, welk een heerlijke parel zij eens zou worden in het stralende rijk van God: de H. Kerk.

Het is zo menselijk, dat beide ouders zich wat al te zeer hechten aan dit enig kind. Met het toenemen van de jaren, toen Rita het bevallige jonge meisje werd, kreeg die vader en moederliefde wel een wisselende vorm, maar diep in het hart bleef hun overtuiging onveranderd, dat dit kind hun gegeven was als een troost, tot steun, vooral in de komende jaren, wanneer de oude dag zijn intrede zou doen.

Intussen was de Drie-ene-God in dit jonge meisjesleven volop bezig met Zijn goddelijk werk.

Wanneer de H. Jeanne d’Arc reeds zeer jeugdig de eerste goddelijke stemmen hoorde, die haar afzonderden voor de grote taak: het vaderland te bevrijden; en de kleine H. Theresia, nauwelijks 13 jaar oud, reeds wist dat God haar voor Zich alleen vroeg, dan moet het ons niet verwonderen, te horen, dat de H. Rita reeds zeer vroeg, als kind, om de toestemming verzocht, een van de kamers van het ouderlijk huis te mogen inrichten als bidkapel.

Dit kamertje versierde zij met voorstellingen van Christus’ heilig lijden. Toen reeds voelde zij zich zo bijzonder tot Jezus’ lijden aangetrokken; een karakteristieke trek, die haar steeds bijzonder zal kenmerken.

Zo ontwaakte in haar als kind reeds die brandende geest van gebed. Voor haar omgeving was zij intussen dat eenvoudige, fris ontlukende jonge meisje, dat zo vriendelijk wist te zijn voor anderen.

Zij maakte een echte roepingscrisis door. Haar ouders overlegden in het geheim, wat voor haar en de familie wel de gelukkigste oplossing zou kunnen zijn en zij besloten toen tot het huwelijk. Toen kwam Rita – onverwachts – met de grote vraag zich geheel aan God te mogen wijden. Daarop waren haar vader en moeder niet voorbereid. God had hun dit kind gegeven; zij zou de steun zijn voor hun oude dag; Gods bedoeling kon onmogelijk anders zijn en daarom smeekten zij haar, hen dit toch niet aan te doen.

Basiliek van de H. Rita in Cascia

Zij zochten een levensgezel voor haar en hun keuze bleek nadien ... een misgreep. De jonge man waarop hun keuze viel was Fernando Paolo uit Roccaporena. Hij was vreselijk opvliegend van aard en zou later het geduld van Rita bovenmenselijk op de proef stellen.

Het zwaarst van al viel haar de noodzaak iets zeer dierbaars te moeten opgeven: het blijde verlangen naar het maagdelijk leven in het klooster, om zich daar aan God te mogen geven, totaal, zonder enig voorbehoud en voor eeuwig. Rita had maar één toevlucht: het gebed. Zij kwam tegemoet aan de wens van haar ouders.

Op achttienjarige leeftijd, naar de Italiaanse zeden van toen, huwde zij en omhelsde inderdaad die levensstaat, waarin zij 18 jaar zou doorbrengen. Maar reeds enige dagen na de bruiloft, braken er twee intens verschrikkelijke jaren aan, die een ware hel voor haar zouden worden. Haar man overlaadde haar spoedig met verwijten en grove beledigingen, brute bedreigingen, zelfs slagen. En dit praktisch elke dag opnieuw. Rita deed

bij dit alles rustig haar uiterste best en beantwoordde zijn driest optreden met evenwichtige zachtmoedigheid en met heldhaftige naastenliefde. Zij had zich voorgenomen, heel haar huwelijk door, in haar man Christus de Heer zelf te dienen.

Langzaam kropen de jaren voorbij. Maar in haar beminnelijk geduld zou Rita overwinnen. Ontwapend, en vermurwd wierp Fernando zich op zekere dag voor haar op de knieën en vroeg om vergiffenis. Rita was de sterkere. De twintigjarige jonge vrouw kende de grote vreugde: christelijke barmhartigheid te kunnen bewijzen. Fernando hield woord.

Hun huwelijk werd gezegend met twee kinderen: Giovanni Jacomo en Paolo Maria.

Het gebed en de gedachte aan Christus' lijden bleven de grote kracht van haar uitstekend vrouwenhart. Ondanks haar leeftijd bezat zij reeds die innemende wijsheid, die het kenmerk van de heiligen is. In haar omgeving noemde men haar: een zeldzame vrouw, een voorbeeldige echtgenote en moeder.

Juist toen die diepere harmonie tussen haar en Fernando groeide, een eenheid die nog zoveel goeds beloofde, viel een nieuwe harde slag. Op zekere dag was haar man naar Cascia gereisd en Rita wachtte 's avonds tevergeefs op zijn terugkomst. Zij bad met de twee zoontjes het avondgebed en bracht zelf heel de nacht geknield voor het kruis door. In de vroege morgen kwam het bericht, dat haar man zwaar gewond en bewusteloos langs de weg gevonden was, niet ver van de plek "La Vigna".

Daar vond zij hem. Maar Fernando was reeds dood, bezweken aan de verwondingen. Nooit had zij geweten, dat haar hart zozeer gehecht was aan de man, die haar zoveel pijn had gedaan.

Toen de moordenaars zich naderhand nergens veilig voelden, vluchtten zij ten einde raad, naar het huis van de weduwe van de vermoorde.

Daar stonden zij dan plotseling voor Rita. Zij wierpen zich voor haar neer en smeekten om vergiffenis. Toen schoot door Rita's geest het beeld van de gekruisigde Christus, die Zijn eigen beulen vergaf; en nadrukkelijk schonk zij hun vergiffenis en verborg hen in haar huis, zolang er gevaar dreigde. Daarmee had zij de meesterproef afgelegd van onvervalst en heldhaftig christendom. Later wilde zij zelfs meter zijn van het kind van een van de twee moordenaars.

Giovanni Jacomo en Paolo Maria zonnen op wraak. Zij zouden de dood van hun vader wreken, koste wat kost. Hieraan zou ook hun moeder niets veranderen!

Worstelend in het gebed smeekte de heldhaftige vrouw de gekruisigde Heer: haar dan nog liever haar beide kinderen te ontnemen. Hij mocht niet toestaan dat zij moordenaars werden. God aanvaardde dit offer. In het tijdsverloop van één jaar stierven beiden, goed voorbereid.

Toen had Rita haar kostbaarste bezit op aarde aan de hemel teruggegeven, en opnieuw voelde haar hart

dat sterke verlangen zich totaal en maagdelijk aan God te mogen geven, aan God alleen en voor eeuwig.

En wat zou haar nu nog kunnen weerhouden?

In de naburige stad Cascia lag een klooster van de Augustinessen. Daar klopte Rita aan. Maar het was niet

de gewoonte van de orde een weduwe aan te nemen. De overste en haar medezusters wezen Rita af, ook toen deze een tweede en derde maal om toelating vroeg.

Rita verloor de moed niet, al leek alles nog zo hopeloos; zij hoopte op God.

Op een nacht, toen ze weer voor het kruis haar stille uren doorbracht, ervoer ze als het ware de nabijheid van de drie heiligen, die zij altijd met voorliefde aanriep: de H. Johannes de Doper, de H. Augustinus en de H. Nicolaas van Tolentino. Toen nodigde Christus zelf haar uit: "Sta op, en kom, het uur is gekomen om u naar het klooster te begeven, waar u werd afgewezen".

De drie heiligen schenen haar op wonderbare wijze het klooster binnen te leiden. Toen hield ze de eerste nachtwake binnen de kloostermuren en groot was de verwondering van de kloosterzusters, toen zij 's morgens de weduwe biddend in de kapel vonden.

Rita moest uitleg geven. Nu de hemel zelf de poorten voor haar had geopend, was inderdaad het laatste woord gesproken, zo oordeelde de overste. Rita was 34 jaar oud, toen zij

het kloosterkleed ontving. Elk jaar vierde ze de verjaardag van haar wonderbare intrede.

Wie zal zeggen, wat zich afspeelde in de grote stilte, waarin de Heer Zijn uitverkorene toen binnenleidde, en waar Hij zelf als de hemelse bruidegom haar uitkoos tot Zijn bruid. Dit is het grote geheim tussen Christus en haar.

Haar medezusters zagen daarvan slechts de buitenkant; hoe zij als gelukkige kloosterlinge haar kloosterregel hartstochtelijk liefhad, om op die wijze haar goddelijke Heer zo volmaakt mogelijk te volgen in Zijn armoede, gehoorzaamheid en zuiverheid.

De geest van gebed, die haar reeds als kind kenmerkte, doorgloeide haar en deed haar grijpen naar steeds intenser versterving en grotere offers, naar steeds groter eenheid met God en in God met alle andere mensen. Want niemand weet zich meer verbonden met het leed, de onwetendheid en de

zonde, die in de wereld heersen, als juist de heilige. En zij verdubbelde haar boetedoeningen.

Toen maakte de goddelijke Heer haar zichtbaar deelgenoot aan Zijn smartelijk lijden. Zoals Franciscus van Assisi, de H. Catharina van Siëna en de H. Clara van Montefalco en andere heiligen, ontving ook zij het zeldzaam voorrecht, het stigma te mogen dragen van Christus' heilig lijden. Dit gebeurde in het jaar 1443; zij was toen 62 jaren oud.

Haar gebed om iets te mogen doorleven van de pijnlijke smarten van haar goddelijke Bruidegom was nu verhoord. Neergeknield voor het kruis, voelde zij plotseling heel duidelijk de doornenkroon van haar Gekruisigde Heer in haar vlees. Eén doorn drong diep door in haar eigen voorhoofd. De pijnen werden zo hevig, dat zij het bewustzijn verloor.

Sindsdien droeg zij een grote wonde aan haar voorhoofd, die niet genas en die zo'n walgelijke geur verspreidde, dat zij verplicht was afgezonderd van haar medezusters te leven. In volle waarheid mocht zij aldus in de melaatsheid van de zonde delen, die Christus omwille van allen op Zich had genomen.

Zo waren acht jaren verlopen, toen Paus Nicolaas V, het jaar 1450 tot Heilig Jaar verhief. De H. Rita verlangde vurig, haar medezusters, die naar de heiligdommen in Rome op bedevaart gingen, te mogen vergezellen, om daar de aflaat van het Heilig Jaar te verdienen. Zij vroeg verlof aan haar overste. "Als uw wonde genezen zal zijn, kunt u meegaan," was haar antwoord.

Inderdaad, op Rita's dringende bede genas de wonde ogenblikkelijk, ofschoon de pijn bleef voortduren. Aldus kon de zeventigjarige de tweemaal 150 kilometer lange tocht te voet mee afleggen.

Na die gelukkige dagen in de eeuwige stad, waar zij haar liefde voor de Kerk de vrije teugel kon laten, keerde bij haar terugkomst in Cascia ook de oude wonde weer terug om sindsdien nooit meer te genezen.

Op 22 mei stierf zij, 76 jaar oud. Dit was haar geboortedag voor de hemel. Meer dan 40 jaar had zij uitgezien, gewacht en gehoopt op die dag, zoals alleen heiligen er naar kunnen verlangen.

Gesterkt door de heilige Sacramenten ging zij aan Christus' zijde de dood binnen. Ook voor haar was de dood wat hij voor ieder van ons is: de ontbinding van onze eigen eenheid van ziel en lichaam, een uiteenvallen van ons diepste wezen, het prijsgeven en verliezen van onszelf. Ook zij betaalde in haar dood de prijs en het gevolg van de erfzonde, het moeten sterven, dat ondanks het H. Doopsel – dat de erfschuld heeft weggenomen – wel gebleven is.

Maar zij wist dat de goddelijke Heer, die omwille van ons tot in het hart van de dood afdaalde en toen de dood vulde met Zijn onsterfelijk leven, ook in de dood met haar zou zijn. Aan Christus' zijde zou zij sterven. Wie met en in Christus sterft, zal op het ogenblik van sterven zelf leven, zo zeer leven, dat eigenlijk heel het voorafgaan-

de bestaan nauwelijks leven genoemd kan worden!

Dat was de boodschap van het christelijk geloof en naar die boodschap had zij geleefd en zo stierf zij.

Zij sloot de ogen en ging in de kracht van de H. Geest, met Christus, naar de Vader. Onmiddellijk maakte de walgelijke reuk van de wonde plaats voor een welriekende geur, en haar opgebaarde lichaam straalde in een koninklijke schoonheid. Dat was het ogenblik waarop de Heer haar toiede met eeuwige schoonheid.

Sindsdien begon die wondere stroom van gebedsverhoringen en wonderen, die haar de erenaam bezorgden van "machtige patrones van alle onmogelijke en hopeloze zaken".

Op 16 juli 1628 werd zij zalig en op 24 mei 1900 heilig verklaard. Haar lichaam rust in een kostbaar schrijn in de kerk van de Zusters Augustinessen in Cascia. Door Gods goedheid bleef haar lichaam tot op heden ongeschonden.

Zij is een teken van Gods bijzondere liefde voor ons, christenen van deze verwarde tijden, die o zoveel overeenkomst hebben met de tijd, waarin zij leefde. In haar eigen leven mocht zij herhaaldelijk een gunstige oplossing beleven in schijnbaar onoplosbare moeilijkheden. Zij helpt ook ons, ook in de meest onmogelijke zaken.

Gelooft zij de goede God omwille van de zeer heilige en machtige Zuster Rita!

Naar de schets van Pastoor H. Houben, door

Juffrouw Elly

Puntje

Luister eens, het puntje voor september is:

Thuis helpen, offervaardig zijn!

Beste Kruisvaarders,

Een woord zegt: “Verbeter de wereld, begin bij jezelf”. Jullie zijn het er zeker allemaal mee eens! Maar weet dan ook, dat je zelf thuis moet bijdragen aan de heiliging van het eigen gezin, aan de echtelijk christelijk sfeer thuis, door voor je ouders, broers en zussen behulpzaam en offervaardig te zijn. Dat is mooi christelijk! Ja, want bij geloven en bidden hoort ook doen! Dan is het echt!

Als jou thuis gevraagd wordt een handje toe te steken, blijf je dan nog wel even op gewekt zoals anders?

Je hebt waarschijnlijk al gemerkt, dat als je thuis het werk probeert te ontvluchten, omdat je er geen zin in hebt, er vanzelf scheve gezichten komen, en

dat zal de sfeer niet ten goede komen. ... Dus moet je dat anders aanpakken, want ook jij hebt handen gekregen om te werken, en iedereen moet werken! (Een vraagje terloops: wie maakt in-middels je bed op en ruimt je kamer op? Toch niet iemand anders? Want dat klopt niet hoor, dat kan je gemakkelijk zelf doen!) En er is nog meer dan je eigen bed en kamer! Wil zelf zien of leren zien, wat er bijvoorbeeld te doen is vóór en na het eten of in de tuin! Je diensten aanbieden is toch veel mooier dan er altijd om gevraagd te moeten worden.

En als je een werk doet, wil je het dan goed doen of raffel je het liever af? Een gouden raad: wat je moet doen, doe dat goed, want dan ben je eigenlijk ook zelf het meest tevreden! Weet, dat het kleinste werk uit liefde en ter ere

Gods gedaan, een enorme waarde heeft voor de hemel, heiligend is voor jezelf!

Denk je, dat Jezus te Nazareth zich in een grote stoel heeft neergezet en zich alsmar heeft laten bedienen door Maria en Jozef? Welnee! Hout halen! Water halen! Houtkrullen vegen! Hij heeft het dagelijks huishoudelijk werk geheiligd!

De Franse bisschop Mgr. G. Chevrot geeft wat betreft hulpvaardigheid thuis een goede raad in zijn boekje 'Deugden in het Gezin':

"Lieve jonge mensen, verschuil je niet achter je boeken, maar help ook eens mee in het huishouden. Werk mee in de keuken, want door dat te doen, leer je lekkere recepten klaar te maken;

het lijkt misschien minder hoogstaand dan wat er in je boeken staat, maar het zal je later in je huwelijk van pas komen. En als jongeren ook leren met gereedschap om te gaan, kunnen ze later veel besparen op de kosten van het noodzakelijk onderhoud van hun huis (en tuin). Ik heb echtgenotes vaak met gepaste trots horen zeggen: 'Mijn man, die kan alles' en mannen hun vrouw horen ophemelen: 'ze heeft gouden handen'. Om zulke complimenten waard te zijn, moet je bereid zijn ook dingen te doen waar je een hekel aan hebt en geen extra werkjes (uitvluchten) bedenken, waardoor je echte plichten in het gedrang komen".

Het Puntje deze maand: thuis helpen wil bijdragen tot een fijne, christelijke en vredevolle sfeer bij jou thuis! Mede door jou! Want je kunt onmogelijk alleen van de anderen inzet verwachten. Met een geldige reden op een bepaald moment niet kunnen helpen, is niet erg. Als je 's avonds eerlijk zeggen kunt, dat je die dag geen ene keer het werk thuis uit tegenzin ontvlucht bent, mag je de kolom Puntje van de Schatkist invullen. Doe je best!

Pater C. de Beer

Bijbelse Geschiedenis

R. Businger

60. Jezus' zegepralende intocht in Jeruzalem.

Juich vrij, dochter Sion, jubel, dochter Jeruzalem, zie uw Koning komt tot u, gerecht is Hij en Zaligmaker; Hij is arm en gezeten op een ezelin.

Zach. 9, 9

De volgende dag begaf Jezus zich naar Jeruzalem. Aan de voet van de Olijfberg gekomen, nabij Bethfage en Bethanië, sprak Hij tot twee van Zijn leerlingen: *“Ga naar het dorp, dat tegenover u ligt, en daar zult u dadelijk een vastgebonden ezelin vinden, en een veulen erbij; maak ze los en breng ze Mij. Zo iemand u een bemerking maakt, zeg hem dan: De Heer heeft ze nodig; en dadelijk zal hij ze laten gaan”*.

De twee leerlingen vonden alles, zoals Jezus hun had gezegd. Zij brachten de ezelin met het veulen bij Jezus, legden hun mantels op het veulen en lieten Hem daarop zitten. Toen Jezus nu over de Olijfberg reed, vergezelde Hem een grote menigte. Velen spreidden hun klederen voor Hem op

de weg, opdat Hij daarover zou rijden; anderen sneden takken en twijgen van de bomen en droegen ze voor Hem uit of strooiden ze langs de weg. En allen juichten: *“Hosanna (d.w.z. Heil! Hij leve!) de Zoon van David! Gezegend Hij die komt in de Naam des Heren, Hosanna in de hoge!”*

Onder de volksmenigte, die aanhoudend groter werd, bevonden zich ook enkele Farizeeërs. Vol boosheid over het gejuich van het volk spraken zij tot Jezus: *“Meester, breng Uw leerlingen tot bezinning”*. Maar Jezus antwoordde: *“Ik zeg u: Als zij zwijgen, dan zullen de stenen gaan roepen”*.

Jezus reed door naar Jeruzalem, en hoe meer Hij de stad naderde, des te luider jubelde het volk. Toen Hij echter van de Olijfberg af de stad voor zich zag, weende Hij en sprak: *“Ach, mocht ook u op deze dag nog erkennen, wat u tot vrede strekt; maar dat is nu voor uw ogen verborgen! Want er zullen dagen over u komen, dat uw vijanden een wal*

om u werpen, u omsingelen, en u van alle kanten benauwen; dat ze u zullen verdelen, u en uw kinderen, die in u wonen; en dat ze bij u geen steen op de andere zullen laten; omdat u uw tijd van ontferming niet hebt erkend”.

In Jeruzalem aangekomen, begaf Jezus zich regelrecht naar de tempel. Hij dreef hen, die daar kochten en verkochten, eruit, wierp de tafels van de geldwisselaars en duivenverkopers

omver en zei: “Er staat geschreven: ‘Mijn huis is een huis van gebed’, maar u hebt er een rovershol van gemaakt”. Van alle zijden nu bracht men zieken, blinden en lammen bij Hem, en Hij genas ze allen. Daarom juichten de kinderen opnieuw: “Hosanna, de Zoon van David!” Nu werden de Farizeeërs verontwaardigd en spraken tot Jezus: “*Hoort U niet, wat ze roepen?*” Maar Jezus antwoordde: “Zeker; hebt u nooit gelezen: ‘Uit de mond van kinderen en zuigelingen hebt Gij U lof bereid’?” – En dagelijks leraarde Hij in de tempel.

Hier werd de boven aangehaalde voorspelling van de profeet Zacharias vervuld. Christus trok Jeruzalem binnen op de dag, waarop de Joden hun Paaslammeren moesten uitkiezen. Daardoor gaf Hij Zich te kennen als het ware Paaslam, dat de zonden van de wereld wegneemt.

61. De koninklijke bruiloft of de onwillige bruiloftsgasten.

Nooit zal er (de hemel) ingaan iets, wat onrein is. Openb. 21, 27

Wederom leerde Jezus in de tempel. Hij dacht met weemoed aan het ongeloof van de verstokte Joden en zei hun daarom de volgende gelijkenis:

“Het rijk der hemelen is gelijk aan een koning, die voor zijn zoon een bruiloftsmaal gaf. En hij zond zijn dienaars

uit, om de genodigden tot de bruiloft te roepen, maar ze wilden niet komen. Opnieuw zond hij andere dienaars en sprak: Zeg aan de genodigden: Zie, ik heb mijn maaltijd gereed; mijn ossen en mestvee zijn geslacht, en alles is klaar; komt toch naar de bruiloft. Maar de genodigden sloegen er geen acht op en gingen huns weegs; de een naar zijn hoeve, de ander naar zijn zaken. De overigen grepen zijn dienaars vast, mishandelden en doodden

ze. Toen ontstak de koning in toorn; hij zond zijn leger uit en doodde die moordenaars; en hun stad stak hij in brand. En tot zijn dienaars zei hij: Het bruiloftsmaal is wel gereed, maar de genodigden verdienden het niet. Ga dus naar de kruispunten van de straten en nodig allen ter bruiloft, die u er vinden zult. Zijn dienaars gingen de straten op en verzamelden allen, die zij aantroffen, slechten en goeden; en de bruiloftsmaal werd met gasten gevuld. Toen nu de koning binnentrad om de aanliggende gasten te zien, zag hij een man, die geen bruiloftskleed aan had. En hij sprak tot hem: Vriend, hoe bent u hier zonder bruiloftskleed binnengekomen? Hij wist er geen antwoord op te geven. Toen zei de koning tot zijn bedienden: Bind hem handen en voeten en werp hem naar buiten de duisternis in; daar zal geweest zijn en geknars van de tanden. Want velen zijn geroepen, maar weinigen zijn uitverkoren.”

1. De **Koning** is God de Vader; 2. de **Zoon** van de Koning is Jezus Christus, de Zoon van God; 3. de **Bruidegom** is de H. Kerk; 4. de **bruiloft** is de verbinding van Christus met Zijn Kerk; 5. de **eerstgenodigden** zijn de Joden, die de uitnodiging afwijzen; 6. **enigen** (de Farizeeërs en Schriftgeleerden) vervolgden en doodden de boden van God; 7. de **straf** volgde. De Romeinen verdelgden Jeruzalem; 8. zij die de uitnodiging **aannamen**, zijn de gelovigen; 9. het **bruiloftsfeest** is de eeuwige gelukzaligheid; 10. het **bruiloftskleed** de heiligmakende genade.

De laatste woorden van de gelijkenis: “*Velen zijn geroepen, maar weinigen zijn uitverkoren*” betekenen: *allen* zijn wel tot de eeuwige zaligheid geroepen, maar *betrekkelijk* weinigen bereiken ze, want velen beantwoorden niet eens aan de roeping tot het ware geloof, en anderen in de Kerk van Christus leven niet volgens hun geloof.

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van

	juni	juli
Aantal Schatkisten:	6	8
Dagelijkse Toewijding	243	256
H. Mis	65	71
H. Communie	65	69
Geestelijke Communie	192	165
Offers	336	324
Tientjes	869	1029
Bezoek aan het Allerheiligste	119	99
Meditatie	64	95
Goed Voorbeeld	176	173
Puntje	163	185

Jaarprogramma 2016

Wanneer? van t/m	Waar?	Wat?
11-09	Antwerpen	JKI-bijeenkomst (internationaal)
12-09 17-09	Antwerpen	Mariale Retraite (gaat niet door)
17-09	Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
10-09	Gerwen	Derde Orde FSSPX / Bedevaart
01-10	België	Bedevaart Banneux
09-10	Leiden	Parochiefeest
22-10	Leiden	Aanbiddingsdag
12-11	Gerwen	Derde Orde FSSPX
20-11	Gerwen	Parochiefeest met Sinterklaas
20-11	Leiden	Koordag i.v.m. H. Cecilia
27-11	Gerwen/Leiden	Adventsbezinning (Derde Orde FSSPX)
11-12	Leiden	JKI-bijeenkomst (internationaal)
14-12	Gerwen	Gulden Mis

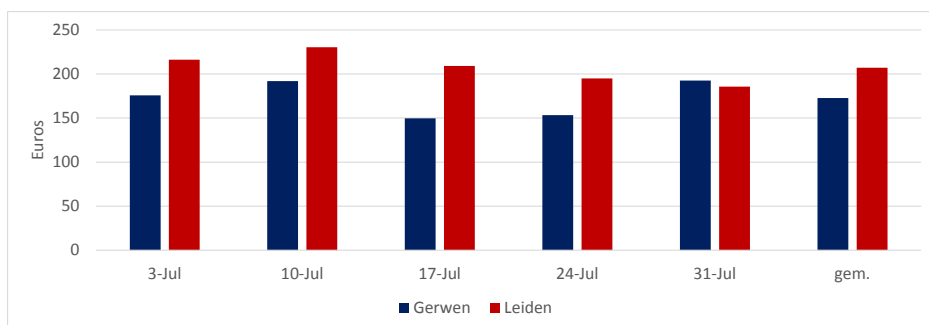
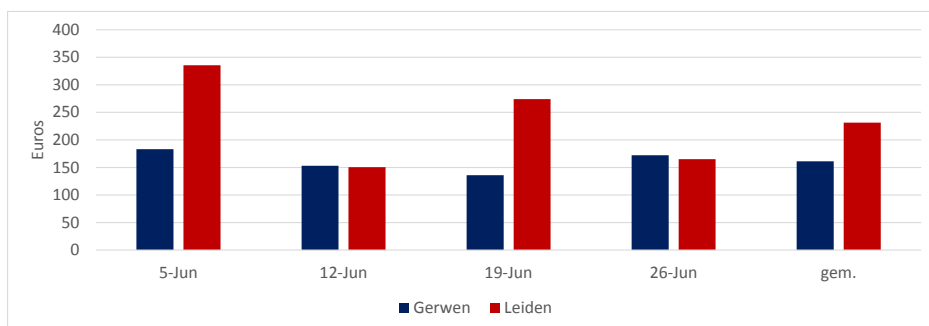

Kom talrijk!

Onze Overledenen

Mej.	J.H.M.	Alders	Haarlem	01	09	1998
Mevr.	M.J.	Palm	Arnhem	10	09	1999
Hr.	L.	Weusten	Sittard	14	09	1990
Mevr.	A.P.M.	Jansen-Huurdeman	Nuenen	14	09	2004
Hr.	J.C.	Poll	Leerdam	14	09	2005
Mevr.	W.	Donkers-van Stiphout	Gerwen	19	09	1999
Mevr.	A.G.M.	Pelgrom-van Leeuwen	Middenbeemster	20	09	2014
Mevr.	F.A.	Sas-Brabander	Den Haag	24	09	2006
Hr.	P.B.	Zegers	Purmerend	25	09	2005
Mevr.	E.I.L.M.	Gadiot-Regout	Vaesrade	28	09	2009

Collecten in juni en juli

Kalender Gerwen

September

do.	1	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste donderdag v.d. maand, Votiefmis van O.H.J.Chr. Hogepriester (3 ^e kl.); ged. H. Egidius, abt en ged. HH. Twaalf Gebroeders, mart.
vr.	2	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Stefanus, koning en bel.
za.	3	8.30	gez. H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, H. Pius X, paus en bel. (1^e kl.), patroon van onze Priesterbroederschap; daarna uitstelling tot 12.30 uur
zo.	4	10.30	Hoogmis	16e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen
ma.	5	18.30	H. Mis	H. Laurentius Justinianus, biss. en bel. (3 ^e kl.)
di.	6	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	7	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
do.	8	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Geboorte van de H. Maagd Maria (2 ^e kl.); ged. H. Hadrianus, mart.
vr.	9	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Gorgonius, mart.
za.	10	10.30	H. Mis	H. Nicolaas van Tolentino, bel. (3 ^e kl.); <i>bijeenkomst Derde Orde / Bedevaart</i>
zo.	11	10.30	Hoogmis	17e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	12	18.30	H. Mis	Feest van de H. Naam van Maria (3 ^e kl.)
di.	13	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	14	7.15	H. Mis	Kruisverheffing (2 ^e kl.)
do.	15	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Feest van O.L.-Vrouw-van-Zeven-Smarten (2 ^e kl.); ged. H. Nicomedes, mart.
vr.	16	7.15	H. Mis	HH. Cornelius, paus, en Cyprianus, biss., mart. (3 ^e kl.); ged. HH. Euphemia, Lucia en Geminianus, mart.
za.	17	8.30	H. Mis	H. Lambertus, biss. en mart (3 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); ged. HH. Kruiswonden van de H. Franciscus, bel.
		10.00	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	18	10.30	Hoogmis	18e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	19	18.30	H. Mis	HH. Januarius, biss., en gez., mart. (3 ^e kl.)
di.	20	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Eustachius en gez., mart.

wo.	21	7.15	H. Mis	H. Mattheüs, Apostel en Evangelist (2 ^e kl.); ged. Quatertemperdag
do.	22	17.30 18.30	H. Mis	H. Thomas van Villanova, biss. en bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Mauritius en gez., mart.
vr.	23	7.15	H. Mis	Quatertemperdag (2 ^e klas); ged. H. Linus, paus en mart.; <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>
za.	24	8.30	H. Mis	Quatertemperdag (2 ^e klas); ged. O.-L.-Vrouw-tot-vrijkoping-van-de-slaven; <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>
		10.00	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	25	10.30	Hoogmis	19^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	26	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Cyprianus en Justina, mart.
di.	27	18.30	H. Mis	HH. Cosmas en Damianus, mart. (3 ^e kl.)
wo.	28	7.15	H. Mis	H. Wenceslaus, hertog en mart. (3 ^e kl.)
do.	29	17.30 18.30	H. Mis	Wijding van de basiliek van de H. Aartsengel Michaël (1^e kl.)
vr.	30	7.15	H. Mis	H. Hiëronymus, bel. en kerkl. (3 ^e kl.)

Oktober

za.	1	7.15	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (3 ^e kl.); ged. H. Remigius, biss. en bel.; daarna uitstelling tot 9.00 uur
		10.00	Vertrek	<i>Bedevaart naar Banneux</i>
zo.	2	10.30	Hoogmis	20^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht: Zaterdag 17 en 24 september

- Kleine kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (A. Coolen)
- Grote kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (paters)

Eucharistische Kruisvaarders: geen bijeenkomst in september

Geloofsverdieping voor volwassenen: geen bijeenkomst in september

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven
- Dames: 3. roepingen

Derde Orde: bijeenkomst 10 september (bedevaart)

Kalender Leiden

September

vr.	2	18.00	Lof	
		19.00	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Stefanus, koning en bel.
za.	3	9.00	gez. H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, H. Pius X, paus en bel. (1 ^e kl.), patroon van onze Priesterbroederschap ; daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	4	10.30	Hoogmis	16^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>
vr.	9	19.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Gorgonius, mart.
za.	10	9.00	H. Mis	H. Nicolaas van Tolentino, bel. (3 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	11	10.30	Hoogmis	17^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)
vr.	16	19.00	H. Mis	HH. Cornelius, paus, en Cyprianus, biss., mart. (3 ^e kl.); ged. HH. Euphemia, Lucia en Geminianus, mart.
za.	17	9.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Kruiswonden van de H. Franciscus, bel.
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	18	10.30	Hoogmis	18^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)
vr.	23	19.00	H. Mis	Quatertemperdag (2 ^e klas); ged. H. Linus, paus en mart.; <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>
za.	24	9.00	H. Mis	Quatertemperdag (2 ^e klas); ged. O.-L.-Vrouw-tot-vrijkoping-van-de-slaven; <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	25	10.30	Hoogmis	19^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)
vr.	30	19.00	H. Mis	H. Hiëronymus, bel. en kerkl. (3 ^e kl.)

Oktober

za.	1	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (3 ^e kl.); ged. H. Bavo, bel. (bisdom Rotterdam); ged. H. Remigius, biss. en bel.; daarna uitstelling tot 11.00 uur
		11.45	Vertrek	Bedevaart naar Banneux
zo.	2	10.30	Hoogmis	20^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht: Zaterdag 3, 10, 17 en 24 september

- Kleine kinderen: 10.20-12.00 uur (E. van den Nouwland)
- Grote kinderen: 10.20-12.00 uur (paters)

Eucharistische Kruisvaarders: bijeenkomst op zondag 4 september

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomst (internationaal) op zondag 11 september

Hoogmissen St. Willibrord- kerk Utrecht

Zondagen in september

4	18.00 uur
11	} 17.00 uur
18	
25	

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Oude St. Clemenskerk
Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05
H. Mis zie pagina 38 e.v.

Leiden

Kapel O.L.V. van de Rozenkrans
Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden
Telefoon +31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05
H. Mis zie pagina 40

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

c.debeer@stpiusx.nl voor Pater C. de Beer
p.huyssegems@googlemail.com voor Pater K. Huyssegems

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90
BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)
Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

De erediensten worden verzorgd door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22
Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755

- H. Mis
- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
 - ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

- H. Mis
- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
 - ma., di., wo, za. 8.15 uur
 - do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

- H. Mis
- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- de hierbij ingesloten acceptgirokaart.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, eventueel ook na de H. Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

DOSSIER

- 4 Brief aan vrienden en weldoeners nr. 86

KATHOLIEKE CATECHISMUS (OVER DE KERKELIJKE CRISIS)

- 8 Het Tweede Vaticaans Concilie

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 19 Uitleg van de intentie
- 25 De Heilige Rita van Cascia
- 31 Puntje
- 33 Bijbelse Geschiedenis
- 35 Schatkisten

VAN DE PRIORIJ

- 36 Jaarprogramma
- 37 Onze overledenen
- 37 Collecten in juni en juli
- 38 Kalender Gerwen
- 40 Kalender Leiden
- 41 Aankondiging voor de St. Willibrordkerk in Utrecht
- 42 Onze adressen in Nederland
- 43 District Benelux
- 43 Colofon